

Láng Orsolya

KÉTBALKEZES

Összerezdül, amikor leütök egy billentyűt.
Benyúlok a terítő alá,
úgy tapogatom ki a hangot.
Jól érzed itt magad, úgy látom,
marad mozdulatlan, basszuskulcs nyakívvel.
Pedig azt reméltem, ma még összehangolunk.

Mielőtt letargikus harmóniák
prédájává válok, teszek egy utolsó
hangsúlyos megfigyelést.
A fejtetőn, a kutacs egykor süppedős talaján
gyarapodik a haj tisztása.
Onnan fázhat úgy, hogy nem tud védekezni
a könnycsatornák inkontinenciája ellen.
A leghűvösebb dallamra is
meleg sírás önti el.

A mohos fotelben úgy helyezkedem,
hogy a bal csuklómba görcs áll.
Így a továbbiakban mindenki
a maga bajával foglalkozhat,
pofozgathatja rozzant birtokát,
miközben titkon
a mulandóban hisz,
és a kizárt felé nyit.

A BARÁT

Helyedre nyomulva, felemelt ujjal jelzi, hogy ő
gyanakvón tekint minden titokban végbement csodára.
Semmit nem sejtett, mikor a folyóparton horgászott veled,
nem látszott rajtad, hogy változol.

Fejcsóválásával szinte lekaszabolja fejem,
hőköléshez nincs tér.
Szája szélén gyúlik a nyál, midőn megütközésének hangot ad.
Beállt mellém, együtt várjuk, hogy kiderüljön az ég,
lerázhatatlansága jeléül még az ernyőt is elvette,
„tartani”, hogy „nő létemre” ne fáradjak el,
amíg téged szapulunk.

Időm sincs átlátni, hogy itt a hálában nem lesz köszönet,
a tálcán felkínált cinkosság, a figyelemnek álcázott vérszomj
elvakít, mert rosszul hiányzol.

Hiába mondom, hogy megértelek,
a szabadság számodra mindennél fontosabb,
sokatmondón emeli meg állát,
mint aki érti az iróniát, és vállon vereget
a helyzet magaslatán.
Együttérzéséről biztosít, hogy
éppoly tanácstalan, akárcsak én.

Gondoljak csak bele,
mióta elmentél, iszik. A bárban,
ahová focit nézni ül be, mindenki
arról beszél, hogy milyen nehéz lehet neki,
és persze
főként nekem.

Amint eláll az eső, kezembe nyomja ernyőm,
sürgős teendőire hivatkozva (megállíthatatlanul
halad sikertörténetének csúcsa felé, hogy ez mekkora
felelősséggel jár, hiszen egyre kevesebbet hibázhat) elsiet,
távolodva sem bír zsugorodni,
hátrahagyva a feladatot, hogy elhagyjam a teret.
Hogy valahogy jól
hagyjam
el.

ÉLETJELENSÉGEK

Nagymama a fényvel ellentétes irányba növekszik.
Elvitte a front.
Az újszülöttet hideg vízből meleg vízbe mártják,
ha nem lélegzik.
Hidegről melegre vált az idő, és az öregek
lélegzése leáll.

Ha melegről ismét hidegre vált,
már az sem tesz jóvá semmit.
Eső után köpönyeg.
Legfeljebb a temetésen gondol majd mindenki arra,
hogy „lám, még az ég is”,
„milyen szép búcsú”,
„mintha rendelték volna”.

A temetésen kapott nátha olyan,
mint esküvőn beleszeretni menyasszonyba, vőlegénybe.
Magunkkal akarunk vinni valamit
a rendkívüli pillanatból.
Saját nevünket viszontlátni egy koszorú
vízlepergető szalagján
sem a könnyű elengedésnek nyit utat.

A filodendron jókora volt már,
a ruhásszekrény hátába szegezett pányvák tartották.
Nagymama nagy jóindulattal mégis virágnak nevezte:
„akkor fogok meghalni, amikor az a virág”.
Gyengébb pillanataiban attól tartott,
hogy az ágya fölé hajló karéjos levelek
elszívják előle az oxigént.

A pálmának kevés volt már a föld,
kiültettük az udvarra.
Nagymama az ágyából nem láthatta,
hogy a konkurens levelek oxidálódnak,
elszáradnak.
De jobb is volt így.
Könnyezni már nehezebbre esett.